

466 Ἔκαμεν, ἐκατέστησεν, ἐδούλωσεν τοὺς Πέρσας,
ὀμπρὸς ὀπίσω ἐγύρισεν τῶν Ρωμαίων τὸ φουσαῖτον
μὲ κέρδος καὶ μὲ πλουτισμόν, μὲ αἰχμαλωσία μεγάλη.
Πλατύνω τὴν ἀφήγησιν, πολλὰ τὴν παρασύρνω,
470 ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν ἐπὶ τῶν προκειμένων,
διότι πολλὰ πανάδικα ἔπρατταν οἱ Ρωμαῖοι·
ἐπράττασιν καὶ πράττουν τα καὶ πάλιν κάμνουσίν τα,
καὶ ὁ Θεός, ὁ δίκαιος κριτής, παιδεύει καὶ ἀφανίζει
καὶ κατηγίζει ἄδικους, τοὺς δὲ δικαίους ἀναβιβάζει·
475 τὸ δίκαιον ἔναι ὁ Θεός, ἄλλον μηδὲν παντέχης.

Ἐμάθασιν οἱ ἅπαντες, ἠκούσθη πανταχόθεν
τὸ πῶς τὸν Βελισάριον, τὸν φοβερόν, τὸν μέγαν,
τὸν νικητὴν καὶ τὸν στερρόν καὶ δόξα τῶν Ρωμαίων,
ἐτύφλωσεν ὁ βασιλεὺς, ἐχάρησαν μεγάλως·
480 πάντες οἱ μαχιζόμενοι ἐχάρησαν μεγάλως.

.....
ἄρχοντας εἰς προσκύνησιν μεγάλου βασιλέως
νὰ ἰδοῦν καὶ Βελισάριον, τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον,
τὸ πῶς τὸν ἐκατέστησεν ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας.
Ἐν μίᾳ οὖν τῶν ἡμερῶν, ὥρα μεσημερίου,
485 ἦλθαν μεγάλοι ἄρχοντες, λέγω ἀποκρισαραῖοι,
μὲ πράγματα, μὲ χρήματα, νὰ ἰδοῦν τὸν βασιλέα,
νὰ ἰδοῦν καὶ Βελισάριον πῶς ἔναι τυφλωμένος·
ἤκουγαν καὶ ἀπιστοῦσαν το, οὐκ ἐπληροφοροῦνταν.
Καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ θαυμαστὸς μεγάλως τοὺς ἐδέχθην,
490 εὐγενικὰ, τιμητικὰ, ὡς ἔπρεπεν, ἀξίως.
Ὅρίζει ὁ μέγας βασιλεὺς εἰς τὸ παλάτιν μέσα

να μαζωχθοῦν οἱ ἄρχοντες, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
καὶ νὰ σταθοῦν τιμητικὰ καὶ νὰ λαμπροφορέσουν,
νὰ ἔλθουν οἱ ξένοι οἱ ἄρχοντες νὰ ἰδοῦν τὸν βασιλέα.
495 Καὶ τί νὰ γράψω καὶ νὰ εἰπῶ καὶ πῶς νὰ τὸ ἀφηγηθῶ
τὴν παρρησίαν τὴν θαυμαστὴν εἰς τὸ παλάτιν μέσα;
Τριγύρου γύρου ἐστήσασιν μάλαγμαν καὶ χρυσάφιν,
κουρτίνας χρυσιοτσάπωτας, μαργαρολιθαράτας·
τὸν βασιλέαν ἐτέντωσαν τένταν χρυσὴν, ὠραίαν,
500 λιθαρομαργαρίταρα ἐξόμπλια τῆς τέντας,
τριγύρου γύρου οἱ ἄρχοντες καὶ λαμπροφορεμένοι
καὶ μέσα κάθετοι ὁ βασιλεὺς μὲ θρόνον εἰς τὴν τέντα·
ὁ θρόνος ἦτον ἐγκοπτός, ὄλος μετὰ μουσίου,
λιθαρομαργαρίταρον, ζάφειρον φορτωμένος,
505 καὶ μέσα κάθετοι ὁ βασιλεὺς μὲ θρόνον εἰς τὴν τέντα
ὡς ἐπλημένος βασιλεύς, μὲ λίθους ἀστραπτίζων·
ἐκ δεξιῶν τοῦ βασιλέως, μᾶλλον καὶ ἐξ εὐωνύμων
στέκονται δύο παιδόπουλα τῶν εἰκοστῶν τὰ ἔτη·
καὶ ποῖος νοῦς νὰ δυνηθῆ νὰ γράψῃ τὰ ἐφοροῦσαν
510 ἐκεῖνα τὰ δύο παιδόπουλα τὰ ἐστέκονταν εἰς τὸν θρόνον,
ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα!
Μηνοῦσιν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, τοὺς ἀποκρισαραίους,
ἔρχονται εἰς προσκύνησιν μεγάλου βασιλέως·
τριάντα ἐκρατούσασιν λεκάνες χρυσιωμένες
515 ἐπάνω στὸ κεφάλιν τους, δουκάτα γεμισμένες,
καὶ ἕτεροι τριάκοντα στοὺς ὤμους τους ἀπάνω
χάσδια χρυσιοτσάπωτα, χρυσολελαμπρυσμένα,
καὶ ἄλλοι ἕτεροι δώδεκα μὲ δώδεκα λεκάνες
λιθάρια πανυπέρλαμπρα καὶ μὲ μαργαριτάριν·
520 ἠφέρασιν τὸν βασιλέαν ἀτίμητον κανίσχιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη τούς μετὰ τιμῆς μεγάλης,
εἰς θρόνον ἀξιοτίμητον τοὺς ὄρισεν νὰ κάτσουν.
Πρὸς τὸν πλησίον τοὺς ἐρωτοῦν οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι:
«Ποῖος ἔναι ὁ Βελισάριος, ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος,
525 χῶρες καὶ κάστρον ἐδούλωσεν, καὶ τῶν Ῥωμαίων ἡ δόξα,
τὸν ἔχομεν ἐξ ἀκοῆς πιστὸν τῆς βασιλείας;»
Καὶ τότε ὁ Βελισάριος ξηβαίνει εἰς τὸ μέσον,
τὸ ἕναν του χέριν νὰ κρατῆ καυχὴν ἐλεημοσύνης,
ἐκράτειεν καὶ εἰς τὸ χέριν του τὸ ἕτερον δεκανίκιν.
530 Τριγύρου γύρου ἐγύριζεν τοὺς ἄρχοντας ἐκείνους,
στὸν βασιλέαν ἔμπροσθεν, στοὺς ἀποκρισαραίους,
καὶ λόγους καρδιοφλόγιστους λέγει μετὰ δακρῦων:
«Δότε τῷ Βελισαρίῳ ὀβολὸν εἰς τὸ καυχὴν του,
ὄν ὁ φθόνος τῶν Ῥωμαίων ἐποῖκε με τοιοῦτον,
535 δότε τῷ Βελισαρίῳ ὀβολόν,
ὄν ὁ χρόνος ὕψωσεν καὶ ὁ φθόνος ἐτυφλῶσεν».
Βλέπουν, θεωροῦν, στοχάζονται οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι
τὸν μέγαν Βελισάριον, ξενίζονται μεγάλως
καὶ φρίττουν, τρέμουν καὶ ἀποροῦν οἱ ἄρχοντες ἐκεῖνοι
540 πῶς τὸν ἐχάσαν ἄδικα καὶ πῶς τὸν ἐτυφλῶσαν.
Ὁ Βελισάριος τὸ ἔποικεν διὰ τὸν βασιλέα,
νὰ λάβῃ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, τοὺς ἀποκρισαραίους,
κατηγορίαν καὶ ἐντροπὴν καὶ ὕβριταν καὶ ψέγος.
Καὶ πάλιν ἐτριγύριζεν μετὰ τὸ καυκὴν στὸ χέριν,
545 μετὰ βρυχισμοὺς καὶ στεναγμοὺς τοὺς ἄρχοντας ἐλάλει:
«Δότε τῷ Βελισαρίῳ ὀβολόν,
ὄν ὁ χρόνος ὕψωσεν καὶ ὁ φθόνος ἐτυφλῶσεν».
Ἀκοῦσιν ταῦτα οἱ ἄρχοντες, κλαίουσιν καὶ λυποῦνται,
κατηγοροῦν καὶ μέμφονται τὸν μέγαν βασιλέα.

- 550 Ἐμίσευσαν οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀποκρισαῖοι,
ὁ βασιλεὺς τιμητικὰ ἀπεχαιρέτησέν τους.
Ἐπῆγαν, ἐφημίσασιν οἱ ἄρχοντες στὸν κόσμον
τὸ πῶς ὁ Βελισάριος, ὁ νικητὴς ὁ μέγας,
ὁ μέγας φρονιμώτατος, τῆς βασιλείας οἰκεῖος
555 καὶ τῶν Ρωμαίων ἀρχηγὸς καὶ μέγας τροπαιοῦχος,
ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ἄρχοντες διὰ φθόνον τὸν ἐχάσαν.
Ὅλος ὁ κόσμος εὐθυμεῖ, ἐχάρησαν μεγάλως
πάντες οἱ μαχιζόμενοι τῆς Κωνσταντίνου πόλης.
- Ἡμεῖς δὲ βίβλοις ἔχομεν σοφῶν τε καὶ ρητόρων
560 καὶ φιλοσόφων παλαιῶν, μεγάλων διδασκάλων,
εἰς λέξιν ἀκριβέστατην γράμμασιν διηγήσεις,
καὶ ἐμετάφερον αὐτὴν λόγου παιδείας χάριν,
ὅπως γνωρίζουν οἱ πολλοὶ τὸν φθόνον τῶν Ρωμαίων,
τὸ πῶς ἐχάσαν παντελῶς τὰ κάστρη καὶ τὰς χώρας,
565 τὸν πλουτισμόν, τὴν παρρησίαν ἐκ τοῦ πολλοῦ τοῦ φθόνου.
Εἶδες, παιδί μου, τί πολεμεῖ ὁ φθόνος εἰς τὸν κόσμον;
Ἐπῆραν τὸ κατήφορον, οὐκ ἔμποροῦν σταθῆναι
καὶ κυλινδροῦσιν ὀπισθεν τὸ γένος τῶν Ρωμαίων.
Ἐγὼ μὲν λέγω ἀπρόκοπος, γραμμάτων ἀπειράστως
570 –κατάνυξιν καὶ στοχασμὸν θέλω σας ἀφηγεῖσθαι–:
Θεέ, οὐράνιε βασιλεῦ, ψεύστην νὰ με ποιήσης,
τὸ γένος τῶν Ἀγαρηῶν τὸν κόσμον θέλει φάγει,
Ρωμαίους καὶ Σέρβους, Βλάχους τε Οὔγγρους τε καὶ Λατίνους!
Ἀμέλειαν ἔχουν οἱ Ρωμαῖοι, φθόνον πολὺν καὶ μέγαν,
575 μονάφεντον καὶ ὀρμητικὸν Ἀγαρηῶν τὸ γένος,
ἕναν θεὸν λατρεύουσιν, ἕναν αὐθέντην τρέμουν,
σπουδὴν, ὁμόνοϊαν θαυμαστὴν ἔχουν εἰς τὸν δεσπόμενον,

ποτέ όμόνοιαν οί Ρωμαῖοι, ποτέ μοναυθεντία,
ποτέ καλῶν ἀνάκλησιν οὐκ ἤμποροῦν νὰ ἰδοῦσιν.

Wim F. Bakker & Arnold F. van Gemert επιμ., *Ιστορία του Βελισαρίου*, [Βυζαντινή και Νεοελληνική Βιβλιοθήκη, 6], ΜΙΕΤ, Αθήνα 2007.